

Berlingske Tidende 12 august 2001, 2 Seksjon, side 7.

Alle beboere får individuell behandling..

På det hollandske pleiehjemmet De Schildershoek er alle så forskjellige at ingen behøver å føle seg fremmed. Her bor mer enn tretti forskjellige nasjonaliteter under samme tak.

Av Sanne Nyland Christensen.

HAAG. Det er morgen. Sola har for lengst sendt sine første stråler over Holland og varmet regjeringsbyen opp til nok en dag.

Fra et vindu på det lokale pleiehjemmet betrakter to brune øyne travelheten med opphøyet ro. Fru Pandohimishre har for lengst kjørt sin rullestol i stilling i dagligstuas karnapp, og nyter nå utsikten ennå en dag på det multietniske pleiehjemmet De Schildershoek.

Som de fleste andre beboere på hjemmet har hun røtter utenfor den hollandske grense. Den 78-årige enken kommer opprinnelig fra den tidligere kolonien Surinam, men flyttet til Haag for snart 25 år siden. Over til barna som alle hadde forlatt sitt hjemland i håp om et bedre liv i det forgjettede Europa. Men da alderen begynte å sette sine spor, meldte ungene fra. De arbeidet dagen lang, og hadde ikke tid til å passe sin gamle mor. Nå besøker de henne i stedet flere ganger i uka, og ofte sammen med barnebarna.. De har fru Pandohimishre mange av – hun kan bare ikke helt huske hvor mange.

De Schildershoek huser i alt 180 beboere fra mer enn 30 forskjellige nasjonaliteter. Og det setter sitt tydelige spor i hverdagen.

”Vi holder stort sett en nasjonalfest en gang i måneden, og i tillegg kommer alle religiøse høytider, som også skal tas på alvor”, sier Jan Booij, som ikke bare leder pleiehjemmet, men også de omkringliggende alders- og omsorgsboliger.

Han husker stadig tilbake på begynnelsen med et lite smil om munnen. For pleiehjemmet oppsto etter en sammenslåing av tre mindre enheter for snart tretti år side. Og da første beboer kom, var det iført tradisjonelle klær og tresko.

”Det var kun hollendere. Men man behøvde jo bare kikke ut av vinduet en enkelt gang for å se at dette ville forandre seg i løpet av kort tid”, sier han.

Derfor valgte stedets ledelse å endre husets politikk, slik at man allerede i forkant var klar med et tilbud som var tilrettelagt for gamle fra andre kulturer.

Det skulle annerledes mat på bordet, personalet skulle lære de mest alminnelige fraser på flere eksotiske språk, tospråklig personale skulle ansettes, og sist men ikke minst, man skulle ha større kunnskap om de mer enn tretti nasjonaliteter som i dag bor på hjemmet. ”Mange syntes det var vel visjonært. Men helt ærlig, dette her er ikke Mc Donalds. Endrer vårt klientell seg – så gjør vi det også. Det er ikke noe odiøst ved det”, sier han, og understreker at målet helt fra første stund var å gi alle gamle muligheten til å få en god alderdom, uavhengig av kulturell og religiøs bakgrunn.

”Og alt i alt er det jo bare et spørsmål om å etterleve en av de viktigste rettigheter man har som menneske i et fritt land.”

”Nå, der er du”, lyder det plutselig fra fru Pandohimishre, da hun fra øyekroken skimter omrisset av sin jevnaldrende venninne fra Karibia. Et mørkt og rynket ansikt som tross alderen lyser opp i et smil nesten som en ung jente ved synet av sin samboer.

De har sovet på samme rom i snart fem måneder, og selv om de ikke snakker samme språk virker det som om de forstår hverandre. Praten går i hvert fall ivrige dem imellom. Og mens fru Pandohimishre forsøker å finne ut om venninnen med de strittende, grå afro-flettene også har bestilt ris til middag, svarer den karibiske bestemoren at hun bare har vært en tur nede i

aktivitetsrommet. Dit går hun nemlig hver formiddag. Ikke for å mosjonere, for begge beina hennes er borte – men for å få seg en prat med landsmannen fra avdelingen i første. Mens beboerne bruker den siste halvtimen før middag på å døse til lyden av de siste rytmer fra den indiske musicalindustrien, er aktivitetsnivået i etasjen under på topp. Her ligger kjøkkenet, hvor det daglig tilberedes mer enn 200 ulike kombinasjoner av dagens fire menyer.

Alt er lagt inn i computeren, som på tross av kjeler og panner utgjør hjertet i mattilberedningen. Her ligger data om alle stedets 180 beboere, og sammen med dagens forskjellige tilbud på tradisjonell hollandsk mat til mer krydrede spesialiteter, sørger den brummende maskinen for at alle får akkurat det de ønsker seg og skal ha. På den måten unngår muslimene å få gris på gaffelen, samtidig som kua havner på alle andre tallerkener enn de som tilhører stedets hinduer.

For ordens skyld er alt kjøttet i kjøkkenet halal-slaktet – og mens bakkene suser nedover et transportbånd, jobber åtte av kjøkkenets ansatt for at de riktige ting havner på de riktige tallerkener. Blandede grønnsaker til de som har vanskelig for å spise ved egen hjelp, fettfri saus til de overvektige, og en liten sitronskive til pynt.

Ifølge Jan Booij er det et omstendelig arbeid. Som ikke bare koster tid, men også mange penger.

”Dette pleiehjemmet er selvfølgelig dyrere i drift enn et vanlig pleiehjem. Både fordi vi gjør alt hva vi kan i forhold til maten, men også fordi språket gjør alt mer besværlig og tidkrevende”, sier Jan Booij.

Han er likevel ikke i tvil om at mangfoldet er et gode.

”Hver dag er en reise. Jeg har nylig mottatt en jobbsøknad fra en jente som stammer fra Kongo. Hvis hun er flink får hun helt sikkert jobben. For selv om vi ennå ikke har noen beboere derfra, er det kun et tidsspørsmål når de kommer” sier han og understreker at alle er velkommen på De Schildershoek. For som han sier, ”Her er alle så forskjellige at ingen er fremmed”.